

Der lå brev til Frode fra politimesteren om, at hans pas var fundet i toget. Da han hentede det, fortalte han, **at det dog var første gang, han havde kørt på "Mimrekort" hele vejen til Italien og tilbage igen!**

I slutningen af året har Aage Madsen, Ruds Vedby, oversat de svenske bøger, Fiolbygge I og Fiolbygge II, som Peter Westerlund udgav, til dansk – dog uden tegninger, efter aftale, så man kan jo se tegningerne i de svenske, mens man læser i den danske udgivelse.

Ejnar Kirkeby, Kbh. har fortsat sit virke med at notere gamle, danske violinbyggere ned. Han havde selv en stor samling og fortsætter nu i foreningens regi med at samle og notere ned – om både prof. og amatører, som ikke står i bøgerne.

I 1988 tog vi til Ry Vandrerhjem (ja, vi skifter stadig landsdel).

Generalforsamlingen var, som sædvanlig, om lørdagen. Denne gang havde vi emner i 4 grupper, hvor Peter Zeilberger skulle vise, hvordan man lavede indlæg, Niels Erik og Erik Nyborg C. skulle vise, hvordan man lavede skruehuller og tilpassede skruer dertil. Søren Bach stod for siklinge/slibning og Adolf Lindskov Petersen for værktøj (fremstilling). Der var underholdning og gæster til Åbent Hus, og deltagerne havde taget forskelligt værktøj, bøger og div. hjemmelavede ting med, som vi andre kunne have glæde af at se. Der var foredrag og filmforevisning af Kantuschers besøg og fra vores tur til Cremona og Mittenwald. Afstemningsteorier ved Aage Madsen (se senere hans bog om samme) og uddrag af **Afhandling om**

Violinen og violinens historie ved Per Vilsbøl.

Til at vurdere var det denne gang os selv, da det kneb med, at én af de prof. byggere havde tid til at komme. Det gik nu også rigtigt godt. Til underholdning og delvis vurdering spillede både Thorvald og Georg Svendsen Andersen, Det kgl. Kapel. Der kom ikke så mange gæster; men vi andre hyggede os med hinanden. Jo, det **var** et stort program, men interessant.

I år blev lærer Freddy Ørnhøj Lauridsen, Vejen, færdig med sin strygekvarter, som var 2 violiner, 1 bratsch og 1 cello, og de blev benyttet til deres 1. koncert i Biblioteket på Koldinghus. Jeg var til koncerten, og det var meget spændende – også det at høre nye instrumenter indenfor den klassiske musik – et flot og vellykket arbejde.

I dette år var der en udskiftning af redaktør. Jørgen Jørgensens redaktørstol blev overtaget af Aage Madsen, Ruds Vedby, som nyansat redaktør satte Blad 2 – 1988 op (det er fuldstændig som politikerne).

Den 13.-14. august havde vi inviteret Malcolm Siddal, som var lærer på violinbyggerens skole *The Welsh School of Musical Instrument Making* i Wales, til at afholde et kursus. Pga. sproget var Peer Knutsson tolk. Peer & hans kone, Betina, var elever på 3. år på samme skole og kendte ham derfor. Mærkeligt nok kunne Malcolm ikke spille, selvom han underviste i violinbygning!!

Kurset blev afholdt på lærerseminaret i Kolding, og de fleste overnattede på vandrerhjemmet. Vi var 37 i alt. Per og jeg havde Malcolm og hans kone, som var klaverbygger, boende. Det blev en rigtig interessant weekend, og det var jo bare med at lytte godt med, selvom Peer Knutsson hurtigt oversatte, hvad der blev sagt.

Èn af de ting, der blev sagt, og som bliver sagt igen og igen er: mensur... (*kunne I mærke rykket?*) **han sagde: kropsmensuren vil automatisk følge den nugældende tradition 19,5 cm, hvis violinens krop er 35,56 cm lang, dvs. 14 engelske tommer – Tænk på dette ved konstruktionen! – og Husk: "de gamles" kropsmensur er ikke til at stole på!!!**

Jeg har lige prøvet med målebåndet – det er rigtigt nok, "de gamles" kropsmensur er ikke til at stole på!!! Han sagde også: *Det er rimeligt let at bygge en hæderlig violin; men det er svært at bygge en fremragende violin, der er fin i både top og bund, og som har stor bæreevne (hvor har han dog det fra!!!)*

I begyndelsen af 1989 fik jeg meddelelse om, at Vagn Svoldgård, Søborg, pludselig var død efter et hjertestop. Jeg mindes Vagn som et stille, roligt og glad menneske, og Inga & Vagn har været med til flere af vore arrangementer. Bedst husker jeg ham fra vor tur til Cremona. Vi hørte ham ikke så meget; men han var der – helt sikkert, og det er med glæde at tænke på, at han nåede at opleve denne tur. Det var altid rart at være sammen med Vagn.

Denne gang var vi igen på Kerteminde Vandrerhjem.

Vi havde vore egne medlemmer til at stå for små grupper, hvor emnerne var indlægning v/Peter Zeilberger, slibning af værktøj v/Niels Erik, Fulton Lak v/Henrik, lakeringspigment v/Poul V., afstemn. teorier og tegning af egen model v/Aage Madsen og til sidst, men ikke mindst Pick-Up t/strygeinstrumenter/stolens fysik v/elektrotekniker Helge Wahlgreen, Silkeborg. Vi havde hørt en hel del om Helge Wahlgreen, og heldigvis kunne han komme.

På generalforsamlingen ønskede sekretær Per Vilsbøl ikke genvalg, og i stedet for Per blev Bente Didriksen valgt til sekretær – samtidig blev hun den ”heldige”, der overtog jobbet som redaktør efter Aage Madsen, som desværre ikke havde tid nok. Bestyrelsen var rigtig glad for, at Bente ville træde til og glædede sig til samarbejdet.

Der er heldigvis opstået lokalgrupper hist og pist, og det er rigtig dejligt. I Odense, hvor Erik Nyborg Christensen underviser på aftenskole, er de mange, og de vil arr. en udstilling om violinbygning. Erik fortalte en hel del om det under Evt.

Foreningens første udstilling blev, som før omtalt, i Odense – på Biblioteket i perioden 21/8-27/8 1989, og det var 6 fra Odensegruppen, der stod for den. Der blev tilmeldt 33 (ud af en medlemsskare på 175) meget forskellige instrumenter (Bente kom fra Kbh.

med ”et læs”, og jeg kom fra Kolding med et), og det var violin, viola og cello, der var repræsenteret, så det var flot. Odense Kommune betalte for forsikring af instrumenterne, som kom fra hele landet. Der var plancher, instrumenter,

udstilling af en violin i ”1000” stykker, dvs. alle delene, inden de skulle sættes sammen, så den menige kunne se, hvor mange dele en violin består af. Der var tegninger, værktøj og materialer, endvidere var der også arbejdende værksted.

De første ”gæster” var TV-2, og de blev i hele åbningstiden (aften), og torsdag sendte de ca. 8 min. fra udstillingen. Der var musikalsk underholdning, både klassisk og folkemusik. Senere på ugen kom der både et TV-hold fra Odense Kommune, Radio Fyn og mange, mange flere, så det var dejligt, når man lægger så stort et arbejde i det.

Alle medlemmer fik bagefter tilsendt en plakat fra udstillingen. Det var en meget, meget fin udstilling, gruppen dér fik på benene. Den kunne de godt være stolte

over, og det var.

Foreningens kasserer, Niels Erik, tog turen til Sverige sammen med sine børn for at være med til konkurrencen, som Den nordiske Fiolbyggartävling i Ludvika (der bor Søren Ekebjørns) afholdt. De havde Josef Kantuscher, Mittenwald, Roland Wiklund, Stockholm og Batta Morassi, Cremona til at være dommere. Det rent spillemæssige varetog medlemmer af Ludvika Kammerorkester.

Der var tilmeldt 300 instrumenter fra hele Norden, og der var sat 2 hele dage af til bedømmelsen, hvortil man ikke havde adgang. De ting, der blev fremhævet mest (som fejl), var selvfølgelig mensurmålene (tro det eller lad være), 1 mm var nok, her blev Niels

Eriks violin kasseret. Bagefter har vi snakket med Kantuscher om mensuren, og han sagde, at hvis **han** skulle have bestemt, ville han ikke have kasseret et instrument pga. 1 mm., han ville have været mere fleksibel – men reglerne var sådan.

Mange af violinerne var så gode, at de kom på fuld højde med violiner bygget af prof. byggere. Som der blev sagt: *sølvdiplomtagerne var tæt på at puste de rigtig gode byggere i nakken.*

Foreningen har fået lavet en tegningsmappe af Poul Villadsen, som er dette blads bogtrykker. Der er tegninger til 6 violiner og 1 viola. De er i målene 1:1 eller *så tæt på, som det teknisk har været muligt*. Flot tegningsmappe; men der har senere været diskussion om, hvor nøjagtige tegningerne er i målene – *pga. kopi, kopi, kopi...*

Godt begyndt for den nye redaktør. I det 1. blad (nr. 2 1989) fik Bente flettet ind – som små anekdoter (som børn svarer, når de bliver spurgt) om bl.a. musik:

En strygekvarter er otte violiner, der sidder i en firkant og spiller hver sin melodi.

Kammernoden er den node, man skal bruge, når man skal stemme en violin. Den slås ned i bordet og kan så høres i hele kammeret. Føj da...

En af de ting, der går igen, når man læser bladet, er: **Efterlyses – Medlemmernes indlæg til "Violinen"**; men ind imellem er der heldigvis medlemmer, som sender "stof" ind, og det gør det altså lidt nemmere for redaktøren.

I 1990 fik foreningen igen brev fra et medlem af Artifex Musicus, dvs. en sammenslutning af prof. byggere, hvor vi ligefrem blev bedt om at holde kurser, hvor der var praktisk arbejde med (det ville vi jo også gerne), vi skulle bare have *lærerkrafterne!!!* Til sidst blev der skrevet i brevet:

Skab glæde og sammenhold i FVD – byg nyt. Og det gør vi!

På generalforsamlingen i 1990 på Korsør Vandrerhjem ønskede Poul Villadsen ikke genvalg (men fortsatte dog som bladets trykker), i stedet for kom René Le Fevre ind i bestyrelsen.

Vi var så heldige, at Georg kendte koncertmesteren i Det kgl. Kapel, Eyvind Sand Kjeldsen (der spillede han (Georg) nemlig selv), og Eyvind ville gerne komme og vurdere det musiske – sammen med Aage Madsen, og det håndværksmæssige blev bedømt af Peter Zeilberger og Poul Villadsen – et par af vore egne, dygtige medlemmer.

Den svenske Robert Zuger holdt foredrag om teorien om violinens geometri - han havde for øvrigt udgivet et tidsskrift "**Violinen, Geometri, Design og Funktion**", og søndag kom daværende koncertmester i

Radioens Underholdningsorkester, Staffan Borseman, som skulle fortælle, hvad en prof. musiker lægger vægt på, når der skal anskaffes et instrument. Det var meget lærerigt. Han spillede selvfølgelig også for os, hvilket var rigtig dejligt.

I juni/juli blev der, for første gang, afholdt et ugekursus på Hjemly Fri- og Efterskole, hvor violinbygger Josef Kantuscher, Mittenwald, kom for at undervise os på bedste vis, det blev jo på tysk; men heldigvis kunne Thorvald eller jeg træde til, når der skulle oversættes til dansk. Der tilmeldte sig også svenskere (og de kom rigtig langt væk fra); men det hjalp nu, da de lærte "Gammel Dansk" at kende... I alt blev vi 25 deltagere.

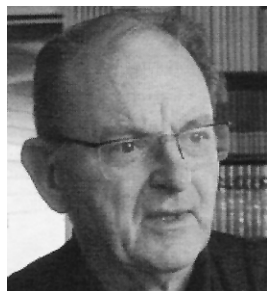

Vi havde hver formiddag teori, hvor Thorvald var tolk, og så var det ellers på værkstedet, det foregik resten af dagen.

Der var simpelt hen et liv uden lige, når folk fik deres ting og sager frem, instrumenter og værktøj skulle også have en tur, og mange begyndte med at slibe deres værktøj (eller var det Kantuscher?). Han mente ellers, at det **første** kursus, vi skulle afholde, burde være i **værktøjslibning!!!**

Intet var skarpt nok til ham, så vi så godt efter og prøvede bagefter – meeen...

Vi blev godt beværtet, og Aage Krammer's søn, Frits, var lærer på Friskolen – og var i denne uge vagtlærer, og han sørgede simpelthen for alt - det var f.eks. glemt sengelinned, ekstra kassettebånd og mange andre ting – men Frits klarede det hele. Sådant en vagtlærer burde alle have på et kursus!!

Vi afsluttede hver aften med at synge, og det var både på dansk, tysk og svensk, hvor Frank Keith spillede klaver til, og nogle af deltagerne underholdt også.

En rigtig god uge på Fyn.

Formanden indfandt sig, efter en invitation, på Josef Kantuschers værksted i nov. 1990. Der skulle jeg hele ugen arbejde på min violin, det var en $\frac{3}{4}$ venstrehåndsviolin, og der skulle hver gang lige tænkes "omvendt". Det var en fornøjelse at være der, og Kantuschers søn, Josef, blev sat til at skulle hjælpe mig, så jeg blev sat rigtig i gang. Det var fantastisk at se, hvor nøjagtigt, det hele skulle være, og der var bestemt ingen slinger i valsen der. Det, der ikke var i orden, måtte saves op igen (f.eks. bunden). Familien (min) skulle samtidig holde ferie i området, så det hele var godt planlagt. Der var kun et lille "men". Man skal ikke tage derned i nov. måned, da holder

alle simpelthen ferie. Alt var lukket, der var ingen musik – ingenting var der. Højsæsonen kom så igen i dec.; men da var vi jo taget hjem igen...

Nu gik der kuk i stedets placering. Vi sprang Jylland over. Det var sådan, at bestyrelsen kunne se, at hver gang, vi havde seminar, var der altid flest fra Fyn og Sjælland, og det ville vi fremover tilgodese, så derfor blev det kun på Fyn og Sjælland, vi skiftede sted. Senere blev det kun Fyn, men derom senere.

1991 var vi igen på Kerteminde Vandrerhjem, hvor emnerne denne gang også var i grupper – afstemning v/Aage Madsen & Georg, træsorter v/Robert Thompson og Carsten Albertsen, buer (2 forskellige måder at bygge dem på) v/Arne Nielsen & Svennevig Vilsbøl (ja, rigtigt, far til alle de andre Vilsbøl) og opsætning v/Georg.

Violinbygger Chr. Hartmann Larsen, Århus, vurderede de fremlagte instrumenter, og der var senere film om ugekurset, som Jørgen Thoms havde taget. Musikerne til bedømmelsen var Georg & Eyvind til violin/viola, og da der var tilmeldt cello, kom Philippe Muriset fra Odense Byorkester, hvor han var cellist. Han benovede os meget, da vi til underholdning spillede "Rumlekvadrillen". Han kiggede en ekstra gang i noderne, og så spillede han ellers den ganske svære melodi på sin cello – fantastisk!

Der var selvfølgelig også generalforsamling. Der blev nedsat et rejseudvalg, som kom til at bestå af: *Henning Ibsen, Peter Zeilberger og Aage Madsen*. En vigtig ting var, at det blev bestemt, at næste seminar 1992 skulle afholdes på Hjemly Fri- og efterskole, og vi håbede så på, at det kunne blive vort faste tilholdssted.

Bente (red.) omtalte selvfølgelig de forskellige grupper; men især buerne hæftede hun sig ved (det gjorde vi andre vist også). Det var simpelthen alle penge værd – at følge Arne og Svennevig, når de viste buerne og fremgangsmåderne frem. Som Bente skriver: *sandelig om vi ikke her fik en fornemmelse af, at Robert Storm Petersen ikke har levet forgæves – han som i så høj grad pegede på fantasiens frodighed og evnen til at udnytte den. Jeg skal love for, at de to Herrer arbejdede med deres buer efter love, de selv har fundet frem til.*

Rejseudvalget var hurtigt. Allerede i uge 42, altså 15/10-20/10 1991, blev der arr. en rejse til Prag for violinbyggere med ægtefæller. Desværre var der ikke for mange, der tilmeldte sig, så derfor blev der åbent for, at andre (familie og venner) kunne tilmelde sig. I alt blev der 49 deltagere.

Turen begyndte i Roskilde, bussen manglede kun, så der var et par stykker, der begyndte at svede, for hvorfor kom den ikke... men pludselig var den der – stor glæde. Turen skulle foregå over Gedser med Warnemündefærgen, hvorefter bussen fortsatte mod Tjekkoslaviet, hvor de kom over grænsen – uden problemer. Ingelise Ibsen havde bagt boller til morgenmad, og der blev lavet kaffe i bussen.

Landskabet var præget af stort forfald; men da man kom til Prag, hvor man bl.a. så floden Moldau – **så** var det bare flot. Man ankom til hotellet, som hed Hotel Kosík. De fik en rundtur i byen med bussen, så man fik set noget af byen – de ting, man bare **skal** se.

Den 17. okt. kørte man tidligt, da man skulle til instrumentfabrikken ”Cremona” i Luby, der ligger i den vestlige del af Tjekkoslaviet og kan sammenlignes med Mittenwald i Sydtyskland og Markneukirchen i det gamle Østtyskland. Der var rundvisning på fabrikken af direktøren, han havde ellers opgivet os, da vi, pga. trafik og langsom kørsel i skovområder, kom ½ t. for sent; men heldigvis kom han tilbage (vi var ikke sådan at ryste af), og pludselig kom der skred i det, da resten af turen rundt foregik i lyntempo – han havde jo set det mange gange... De, der arbejdede der, var på akkord, og de værdigede os næsten ikke et blik, da vi gik forbi – det kunne man så godt forstå, når de var på akkord. Aage Madsen var tolk på turen, ellers havde de fleste nok ikke forstået ret meget.

Der var et utal af instrumenter – og så på én gang – specielt guitarer var der mange af – og i forskellige prisklasser.

De (jeg var ikke med) kom til afd. med strygeinstrumenter, hvor man var i gang med en kopifræser – 4 cellobunde. Åregravene blev fræset ud, så de var helt perfekte. Kun hjørnerne blev justeret pr. håndkraft.

De så mange bunde af krydsfinér – særlig de store instrumenter.

Det blev en hurtig gennemrejse på fabrikken; men direktøren blev mindet om, at de jo skulle købe træ. **Købe træ? Ja, vi havde en skriftlig aftale, sagde Aage Madsen.** Nå, han (direktøren) ringede til én, og derefter fik de at vide, at hvis de skyndte sig lidt, kunne de købe noget!!! Der var lige et stort MEN. Da de så priserne, trak de sig **lyn**hurtigt tilbage. Det var priser som i de tyske kataloger. Nu så de ikke træet; men lysten var ganske forsvundet, og det var jo det, det hele gik ud på (bl.a.) - at de skulle have træ med hjem.

De kørte derefter til Mariánské-Lázně, det begyndte at regne, og de, der havde medbragt poser til træ, kunne nu bruge dem som regnhætter... så trods alt – de **blev** brugt.

Fredag skulle de have været på Instrumentmuseet, som selvfølgelig vinterlukkede et par dage før, de kom, så det blev i stedet for Dvorakmuseet, som også var godt, og der var god handel med bånd og plader. Nogle prøvede at handle instrumenter på gaden; men det fik politiet da sat en stopper for. Det var lige så ærgerligt som på instrumentfabrikken!

Om aftenen skulle de i Operaen, hvor de skulle se/høre ”Barberen i Sevilla”, skrevet af komponisten Benda, og det var en komisk opera. Andre var igen senere til Mozartaften i ”Villa Bertramka”, og den sidste dag kørte de hjem – via Theresienstadt, hvor alt var forstemmende. Man vidste jo i forvejen, hvordan det hele havde været, men alligevel – grusomt.

Midt om natten nåede bussen færgen, og det var rigtigt godt at se de danske landeveje igen. En rigtig, stor tak til Ingelise & Henning Ibsen for planlægning (og boller) – sammen med Aage Madsen & Peter Zeilberger.

René Le Fevre fortsætter med at videreføre registreringen og vedligeholdelsen af den indsamling, som Ejner Kirkeby begyndte på m.h.t. byggere, både amatører og prof., da Ejner ikke ønskede at fortsætte. Sin egen del af registreringen har han foræret foreningen, så den kan videreføre det store arbejde, han var begyndt på.

Foreningen har købt (i dyre domme) 8 videobånd med/af Harry S. Wake, San Diego, Californien – har overspillet dem til 4. De er selvfølgelig ikke tekstet. Som Erik Nyborg skrev: *godt at "speedknappen" er Opfundet, for 15 t. violinvideo er lang tid*, og vi er vist alle enige om, at kvaliteten ikke er særlig god; men de kan bruges. Jeg tilstår straks: *jeg nåede aldrig at se alle bånd* – det var de godt nok for ringe til at spille tid på – æv! Foreningens medlemmer kan låne disse bånd.

Et af vore medlemmer, Hans Aarøe, var blevet "opdaget" af Musikhistorisk Museum, Kbh. for sin dygtighed m.h.t. at bygge mandoliner, så de ville lave en udstilling, fra d. 15. juni og i et ½ år frem, med hans instrumenter og en lille udstilling med, hvordan en mandola bliver til.

På et tidspunkt har vi fået lavet skema til vurderingen. Hen ad vejen har der været et par ændringer, og bestyrelsen håber så, at det er den form, der fremover skal bruges, når der vurderes instrumenter. Der er også regler for, hvor gamle instrumenterne må være, når de vurderes, og vi fandt frem til, at de må være 2 år og 3

mdr. og kun fremlægges én gang. Et år var der én, der havde 7 instrumenter med, og så kan der altså gå lang tid, inden de sidste instrumenter bliver vurderet, så derfor blev denne regel lavet – kun ét instrument pr. deltager. Jeg skal love for, at violinbygger Christian Hartmann kom til at svede...

I 1991/92 lavede vi en "Plakatkonkurrence", hvor vinderen skulle kåres på vort seminar i 1992 (desværre var der kun 2, der reagerede, og - viste det sig - begge var fra bestyrelsen (*ja, de kan altså godt*), og derfor blev det sat i bero).

Seminaret blev på Hjemly Fri- og efterskole, og herefter blev det vort faste holdepunkt, når vi havde seminar.

Denne gang var der 12 ægtefæller med, og det var rigtigt flot. I alt var vi 59 deltagere – *det var dengang, det gik godt!*

Til generalforsamlingen valgte Erik Nyborg Christensen at stoppe som sekretær i bestyrelsen, og Georg kom ind i stedet for. Han blev også kontaktperson til Rejseudvalget.

kasserer & redaktør skulle have 1000,- pr. år til div. udgifter. Beløbet skulle bestemmes på generalforsamlingen.

Vi havde museumsdirektør Mette Müller fra Musikhistorisk Museum til at holde foredrag om strygeinstrumentets historie og udvikling. Fremragende fortæller. MM blev i 1980 den første, kvindelige direktør for Musikhistorisk Museum og Carl Claudius' Samling. Hun blev

samtidig den første fuldtidsansatte direktør på museet.

For første gang havde vi også besøg af vores "kendte" Peter Westerlund, som beskrev Kantuscher's byggesystem i Fiolbygge I & II, og han skulle fortælle om, hvordan man bygger en violin... **fra start til slut**. Rigtigt gættet, det blev en "kort violin", han havde kun 1 dag!!! Der blev også vist, hvordan man lakerer – meget let, så det ud til!

Han skulle også vurdere instrumenterne, som blev lagt frem til bedømmelse.

Der blev vist film fra turen til Prag af Jørgen Thoms, og i den forbindelse kunne Henning Ibsen fortælle noget om

turen.

Det var igen Georg og Eyvind, der spillede og vurderede det tonemæssige på de deltagende instrumenter.

På nuværende tidspunkt er vi 198 medlemmer/abn., de 18 er fra Sverige, 2 fra Norge og 1 fra Tyskland. Det er flot. Vi fik også medlemmer på Færøerne.

Til ugekurset i 1992 var vi 21, og heldigvis fik vi et tilskud fra Augustinusfonden – kr. 15.000,-, og det var jo dejligt, at de ville støtte foreningen, for kurset blev jo så en del billigere end først angivet, og da de fleste, som regel, var pensionister, betød prisen meget for, om man ville/eller kunne komme.

Josef Kantuscher kom igen, og han hyggede sig med det, og denne gang kendte han jo flere af deltagerne fra sidste kursus. Vi havde mest praktisk arbejde – teorien tog vi samtidig, når vi arbejdede.

Vi lavede en bestillingsblanket med det samme på lak, pensler m.v., da Kantuscher foreslog at bestille det med det samme. Der var nogle, der skulle lakere, og vi gjorde det så sådan, at Kantuscher bestilte lak m.v. til alle, der ville have, hos Hammerl i Tyskland, og det blev leveret til skolen, inden vi skulle hjem – det er rart, at der er nogle, der tænker forud... **og det var flot, at det gik så hurtigt.**

Vi havde i ugens løb en tur til Egeskov Slot, hvor vi tog kaffe og brød med. Der var sang og musik om aftenene. Det er jo det gode ved det

– vi kan, som regel, underholde os selv, da mange spiller – og synge kan de fleste!

Vort medlem, Anton Sørensen, forærede foreningen en bogpakke til biblioteket. Det var flot gjort; men han syntes ikke, at han havde set bøgerne i mange år, og han havde som sådan ikke manglet dem. *Derfor kunne foreningens medlemmer ligeså godt få glæde af dem, sagde han.* Rigtigt dejligt tænkt.

Seminaret i 1993 foregik, som vanligt, på Hjemly Fri- og efterskole. På generalforsamlingen blev det bestemt, at bestyrelsen skulle være kontingentfri og have frit seminar.

Rejseudvalget forelagde forslag til rejser, og der blev valgt, ved flertal, at turen skulle gå til England.

Vort svenske Æresmedlem, Søren Ekebjørns, holdt foredrag om ”Instrumenter i Norden”, og dermed mente han alle de nye instrumenter, som blev bygget, også om deres konkurrencer i Sverige, hvor det hele foregår meget prof., og det kan vi nok takke for, at vi her også er blevet meget bedre til at bygge – det smitter jo!

Der var også snak om bøger, som kunne bruges. Josef Kantuscher, som også var der denne weekend, kunne fint supplere Søren, som han havde kendt i mange år – bl.a. fra kurserne i Mittenwald, med nøjagtigheden i at bygge (han gik ud fra konkurrencerne i Sverige), og det var både håndværket, stilen og spilbarheden, det gjaldt. Især også skruekassen og skrueerne. Det er tit (næsten altid), der er kvaler med skrueerne, sagde Georg & Eyvind.

Josef Kantuscher
Josef Kantuscher

Det er for øvrigt pudsigt, når man læser om Kantuscher hist og pist. I instrumenterne eller i omtale står han som Joseph. Han **hedder** kun Josef; men for mange år siden, da han begyndte at bygge violiner, var der nogle, der sagde til ham: *det kan du da ikke skrive i dine instrumenter, det er ikke kunstnerisk* – og derfor lavede han det om – disse steder – så - hvis du har læst dette, kender du også historien...

Den 28. november døde Anton Sørensen, som næsten lige havde foræret foreningen mange, fine bøger. Anton var også et af de medlemmer, som havde været med i mange år. Han var utrolig dejlig at være sammen med, han var lun og hjalp gerne, hvor der var behov. Han prøvede at lære mig noget om siklinger, lidt har hængt ved, *men hvordan er det nu lige, man gør...*

Senere på året overdrog René Le Fevre Biblioteket, som indeholdt 19 bøger, til Bente Didriksen. René og hans kone drog den "lange vej" fra Billund til Rødovre, skulle bl.a. også beundre nyt barnebarn, *så det var nok derfor, de kom den lange vej...*, sagde Bente med humor.

Det er måske også mest praktisk, at materialet er hos Redaktøren, hvis der skal findes emner til bladet, for det er jo ikke altid, der er stof nok.

Ja, det er godt nok en fornøjelse at læse det, Bente skriver – også teksten under billederne. Det kan man more sig over længe – og flere gange.

Foreningen sendte en bog, "Masterpieces of Italien Violin Making" af David Rattray til min 40 års fødselsdag, omhandlende 26 vigtige instrumenter bygget af Amati, Stradivarius, Grancino, Testore, Guaragnini, Gagliano m.fl. Spændende bog. Flotte billeder.

Dette var d. 6. november, og i dec. fyldte Josef Kantuscher 70 år, og det ville foreningen også gerne fejre. Vi sendte en karaffel fra serien "Noah" fra Holmegårds Glasværk – med en gravering *FV – Danmark 1993*.

Så kan han jo tænke lidt på os en gang imellem...

Året sluttede med, at Poul Villadsen solgte sit Bogtrykkeri pr. 31/12 og altså ikke mere kunne trykke vort blad; men den ny ejer, L. P. Nielsen Bogtryk, lovede at fortsætte med vort blad. Poul ville dog stadig være behjælpelig med bladet, opsætning m.v.

1994 er året, hvor vi på seminaret påbegyndte at arr. et lille orkester til underholdningen lørdag aften, hvor

Georg var forspiller/dirigent, og vi fik øvet lidt om eftermiddagen. De deltagere, der havde meldt sig, fik tilsendt et par noder, så de kunne øve sig hjemme. Georg syntes, det gik så godt, at han kaldte os "Midtfyns Kammerorkester", og et sådan

lille orkester skulle vi have hvert år.

Det var også her, at der under generalforsamlingen var et par ændringer i **Vedtægterne** til afstemning. Der var en lille udskiftning i bestyrelsen, René Le Fevre ønskede ikke at fortsætte, og derfor blev Gunnar Svensgaard valgt ind i bestyrelsen.

Kontingentet blev forhøjet til 225,- for medlemmer og 125,- for abn.

*Vi ændrede vort navn til: **FORENINGEN TIL VIOLINBYGNINGENS FREMME** og udelod altså "i Danmark". Vi har jo mange medlemmer med i Norden nu, endog i Tyskland.*

Man hørte om træ. Vi var så heldige, at ét af vore medlemmer, Thomas Thomassen, havde forstand på træ, da han var trætekniker og derfor kunne fortælle alt om træ og om bl.a. tørring. Nu ville alle bedre kunne vurdere, hvilken slags træ, man skulle købe!!

Og Jørgen Skotte holdt foredrag om elektronisk afstemning og viste selvfølgelig, hvordan han gør, og det er jo meget lærerigt for os alle.

Desværre fik formanden ikke det hele med, da jeg skulle til Diamantbryllup hos mine svigerforældre, hvilket jo også skulle passes, så jeg måtte nøjes med at læse Thomas' ref. senere.

Den håndværksmæssige vurdering blev Niels Erik og René Le Fevre, der foretog denne, da det kneb med at få prof. til at komme, og de gjorde det godt. De fandt de 5 bedste, og forsamlingen skulle så finde det bedste

blandt disse. Dette år fandt man ikke et instrument, som havde point nok til at få en 1. Pris.

Vores kasserer, Niels Erik, har mange gange vurderet det håndværksmæssige, på de tilmeldte instrumenter, og det har foregået rigtig godt. Han har altid forstået at sige det (kritikken) på en sober måde – og sådan, at deltageren selv kan se, hvor det kan blive bedre – rigtig godt. Det musiske varetog Georg og Eyvind. Cellist i Odense Byorkester (hed det vist den gang), Philippe Muriset, foretog vurdering af cello.

På et tidspunkt kom Bent Bokær til, og han blev, sammen med Niels Erik, et rigtig godt team.

Henning Ibsen, Roskilde, har i årene 1988-1993 bygget på en kvintet, dvs. 2 violiner, 1 bratsch, 1 cello og 1 bas. Endvidere er der blevet indspillet en CD på disse instrumenter. Musikerne har Georg fundet, og det blev på violiner Mogens Durholm og Anne Egendahl, Det kgl. Kapel, Georg Svendsen Andersen, bratsch, Det kgl. Kapel, Hans Nygaard fra Berliner Philh. på cello og bas, Lars Malther fra Det kgl. Kapel. Det er første gang i Danmark, at der er blevet bygget en kvintet (så vidt vides). Se i øvrigt omtale af bygning af kvartet under 1988.

I 1994 hører vi for 1. gang om Arne Madsen, Esbjergs violingruppe. Han fortalte, at de bygger 1 gang om md. på Sløjdhøjskolen, hvor alle hjælper alle (er faktisk en god idé). De er 11, og de fleste er nye – der er et par stykker, som er mere erfarne, og som sådan kan hjælpe de nye godt på vej. *Håber de bliver medlemmer alle sammen!!*

I år foregår turen til udlandet, og det bliver ENGLAND, hvor vi skal se Messias – tro det eller ej... Datoen blev 25/9-2/10 1994, og vi blev i alt 37 deltagere.

Turen begyndte i Tåstrup, hvor mange skulle med bussen fra Thinggaard, bl.a. de svenske deltagere, som havde rejst hele natten for at komme med på turen. Det var en super bus og en super chauffør, så det skulle nok blive en god tur. Der var opsamling hele vejen til Esbjerg, så bussen blev fyldt op med folk og bagage. Vi havde alle tiders buschauffør, Bo Schwartz, som gjorde alt for, at vi havde det godt. Han var så glad for at være sammen med os, så han meldte sig ind i foreningen – skønt med sådanne folk!!

Selskabet om bord på skibet blev spredt for alle vinde, da alle jo skulle finde deres køjerum, nogle skulle se underholdning, andre handle billigt ind (det var nu ikke særligt billigt...) og andre igen skulle på Pub, alt skulle prøves. Jeg husker særligt: Mens vi sejlede, om morgenen, fik vi at vide, at Estonia (Estland) var gået ned – det var ikke en rar besked at få (en måned før havde vores søn, Steffan, været med det samme skib...). Vi fik at vide, at de fleste druknede – og vi lovede os selv, at vi aldrig, aldrig mere skulle have et køjerum helt nede i bunden, så ville vi hellere betale ekstra for at komme højere op (på vejen hjem tjekkede vi også omg.: **hvordan kommer vi ud?**).

Vi nåede Harwich og kørte derefter til London, og vi blev indkvarteret i gode dobb. værelser, og man havde derefter fri – efter en lille turs Sightseeing.

Vi besøgte British Museum, og senere fik vi set noget af et violinbyggerværksted.

Dagen efter kom det store øjeblik – vi skulle se Messias. Messiasviolin, som vi alle havde hørt om, blev bygget i 1716 af Stradivarius og er udstillet i The Ashmolean

Museum i Oxford. Instrumentet står, som da det blev bygget.

Nogle havde lygter med, der var nemlig ikke for meget lys (og nogle havde været forudseende og selv taget med). Sådant er det, når man har en stor interesse i noget. På hjemvejen var vi et smut forbi ”Stone Henge” og derefter et ophold i Winsor, hvor vi kunne se Winsor Castle.

Der var blevet lavet en aftale med The Royal Academy of Music, som ejer mange fornemme instrumenter, og som er doneret til det i årenes løb. Deraf er 26 violiner

omtalt i bogen, som jeg fik.

Vi blev delt i 2 grupper, og jeg var selv så heldig at være med i en gruppe, som **både så** og **hørte** de berømte instrumenter. Vi sad rundt om et stort bord, hvor instrumenterne gik rundt, og vi var så heldige, at der i det samme kom en musiklærer. Han spillede på de forskellige instrumenter. Vi kunne bare sige til, på hvilken han skulle spille. Det var både Stradivari, Amati m.fl. Instrumenterne var normalt lånt ud til de unge musik-

studerende. Det var en violinbygger, der var ansat der, som viste os rundt, og han er forfatteren til den bog, jeg fik. Det var en helt speciel oplevelse – en skam, at den anden gruppe ikke oplevede det.

Om aftenen var der koncert på akademiet.

Vi fik en invitation fra ”Cremona” i Norge, som er en tilsvarende forening – som vor. Der har de bl.a. Torbjørn Fikke. De havde tidligere afholdt kurser, hvor der var inviteret folk fra Norge & Sverige. Denne gang ville de gerne have danskere med, og jeg håber, der kom nogle fra Danmark denne gang, da de ellers ville ”forære” pladserne til svenskere, som ønskede at komme med.

Jeg har været en tur i Rebild for at hjælpe med en udstilling, som museet skulle have – vedr. en violinbygger Chr. Peter Larsen, Løgstør, som også var spillemand & komponist. På dette tidspunkt var han 92 år og kunne ikke huske, hvad noget af værktøjet var blevet brugt til. Det meste værktøj havde han selv lavet. Jeg havde lånt dem div. værktøj og været behjælpelig med at fortælle, hvad hans værktøj var blevet brugt til. De havde efterfølgende en fin udstilling i sommerhalvåret.

I 1995 skal Danske Folkedansere have Landsstævne i Tønder. Vi er inviteret/blevet spurgt, om vi ville komme, lave udstilling og have et arbejdende værksted. Det ville vi godt.

Vores bestyrelsesmedlem og redaktør, Bente Didriksen, blev 75 år. Foreningen forærede hende en karaffel med vort logo på.

Arne Madsen, Esbjerg har lavet nogle rigtig fine plancher, som kan bruges til udstillinger rundt om i landet. Per (min) har lamineret dem, så de kan holde lidt længere og bruges igen og igen. Det er meningen, at foreningens medlemmer kan låne disse.

På vort seminar i 1995 holdt vi 10 års jubilæum, havde bl.a. jubilotteri. Bente havde lavet en sang. Endvidere havde Henning Ibsen lavet en melodi og en tekst, og Georg spillede dertil.

Jørgen Skotte kom ind i bestyrelsen som suppl. og Poul Villadsen ligeså.

Denne gang havde vi fået lavet et nyt Bedømmelsesskema, og det lod til, at deltagerne var helt tilfredse med det (*men hvor længe?*).

Det var igen Georg og Eyvind, der foretog den musikalske vurdering. Et lille orkester blev det også til.

Georg holdt et lille foredrag om sine ”små selvgjorte dimser”, og instrumentmager Robert Thompson, Silkeborg stillede igen op med ”sin butik” med træ m.v.

